

ročník I.

neděle 21. února 2021

**Po stopách Valdštejnů * Turnovsko: Smírčí kříž pro Rovensko
Luboš Vránek: Kozákovské ledopády * Karlovice * Sběrka na zvoníčku v Radostíně
Semilské muzeum soutěží * Obnova vrchlabského kláštera * Muzeum v Hořicích
Liberec: Eli Gallery a cena pro Rezidenci Park Masarykova * Život a smrt Jana Buchara**

Zima na Kozákově

Luboš Vránek

Ctěný čtenáři!

Bude to nějak takhle...

Bude přibývat naočkovaných lidí, stejně tak lidí s britským mutantem.

Nemocnice budou pořád plné a sjezdovky, divadla a hospody pořád zavřené.

Dvacetistupňové mrazy vystřídají povodně.

Hranice budou zavřené, protože v jednom státě budou mít víc strachu než

v druhém. Britskou mutaci vystřídá třeba patagonská, jinde zanzibarská.

Zkrachují hotely, dopravci i restaurace. Klekne turismus, nebude jak a proč

někam jezdit. Budeme sedět doma, pít lahváče s rumem a koukat v televizi

na Prostřeno. Ti moudřejší si pořídí krb.

Až naočkujeme poslední zájemce, zvítězí nad všemi mutacemi nová, řekněme

bangladéšská, na kterou vakcíny zabírat nebudou.

Volby vyhrají Piráti a Zeman pověří Babiše sestavením vlády, takže tu bude

otravovat ještě o vánocích. Nakonec v únoru 2022 rezignuje, vrátí se do

Agrofertu a začne vyrábět koblihy z párků a párky z koblih.

Vznikne vakcína na bangladéšskou mutaci a začneme očkovat nanovo.

A pak dobrofašisti vyhlásej suchej únor a katolíci půst.

Takhle nějak to bude.

Máte pocit, že jsem pesimista?

f., 17/2/21

turnov

Po stopách Valdštejnů – zajímavá kniha spojená s hradem Valdštejnem a Turnovem

Rok 2020 byl ve znamení šlechtického rodu Valdštejnů, který bývá označován jako nejstarší šlechtický rod v Čechách. Tento starý rod vznikl na konci 13. století oddělením od rodu Markvarticů, zakladatelů města Turnova. A byl to právě skalní hrad Valdštejn, jenž dal této větvi Markvarticů jméno. Predikát z Valdštejna byl poprvé použit na listině z roku 1280 a majitelé hradu se tak ocitli u kořenů valdštejnského genealogického stromu.

A s tímto šlechtickým rodem Valdštejnů je i v další historii spojen nejen samotný hrad, ale i město Turnov.

Bohatý program, který se na rok 2020 na jednotlivých památkách spojených s Valdštejnem připravoval, byl ovlivněn probíhající pandemií a ne vše, co bylo plánováno, se mohlo uskutečnit. Do tohoto programu se hrad Valdštejn v roce 2020 aktivně zapojil.

Vyvrcholením programu celého loňského roku bylo vydání publikace **Po stopách Valdštejnů**. Kniha pojednává nejen o významných členech tohoto rodu, ale zabývá se i neobyčejně bohatým kulturním dědictvím rodu a dalšími historickými souvislostmi. Publikace je členěna do pěti kapitol: **Staletí rodiny** (do konce 16. století), **Století vzestupu** (17. století), **Století štědrosti** (18. století), **Století konfrontace** (19. století) a **Století odchodů** (20. století), je doplněna bohatou obrazovou dokumentací a rodokmeny Valdštejnů v jednotlivých staletích. Putování se uzavírá rokem 1945, kdy jsou nuceni poslední členové rodu odejít za hranice do Rakouska.

Tato jedinečná publikace bude pro zájemce k dispozici v pokladně hradu Valdštejn za 270 korun, v současné době si ji můžete zapůjčit i v turnovské knihovně.

Publikace byla vydána za finanční podpory Ministerstva kultury v rámci projektu NPÚ „Valdštejnové – lvi ve službách císařů“, který je součástí dlouhodobého programu „Po stopách šlechtických rodů“.

/ Zdroj: Eliška Gruberová, Turnovské památky a cestovní ruch

V rámci Mezinárodního dne darování knih (14. února) věnovala turnovská Knihovna A. Marka knižní novinky seniorům v turnovských penzionech Výšinka, Žižkova a DD Pohoda. Jednalo se zhruba o 70 novinek v hodnotě 15 tisíc korun.

„Řadu měsíců nemůžeme pořádat kulturně-vzdělávací pořady v turnovských penzionech. Přitom každoročně uskutečníme přes 30 akcí tohoto typu. Tato situace nás velice mrzí, neboť si velice dobře uvědomujeme, že pro seniory jsou takové akce krásným zpestřením jejich volnočasových aktivit. Rozhodli jsme se proto, že se jim pokusíme udělat radost alespoň tímto způsobem,“ uvedl ředitel knihovny Jaroslav Kříž.

Turnovská knihovna už otevřela svá výdejní okénka. V únoru budou v hlavní budově i na nádraží fungovat od pondělí do pátku mezi 8. a 16. hodinou. Bezkontaktní výdej, který běžel dosud, využilo v první půli února 510 lidí, půjčili si asi 1300 *knihovních jednotek*.

rovensko p. t.

*** Smírčí kříž bude umístěn v Rovensku pod Troskami, v blízkosti dějiště jedné z tragédií závěru druhé světové války.**

Myšlenka zřízení důstojného pietního místa poblíž dějiště hromadné popravy převážně německých vojáků a civilistů, vedených v transportu městem 10. května 1945, vzešla z rovenské církve Jednoty bratrské. Radnice souhlasila a ztvárnění sochy se stalo výzvou pro sochaře a restaurátora Ivana Podobského. *(Žádná shoda jmen, to je můj nejoblíbenější bratránek!)*

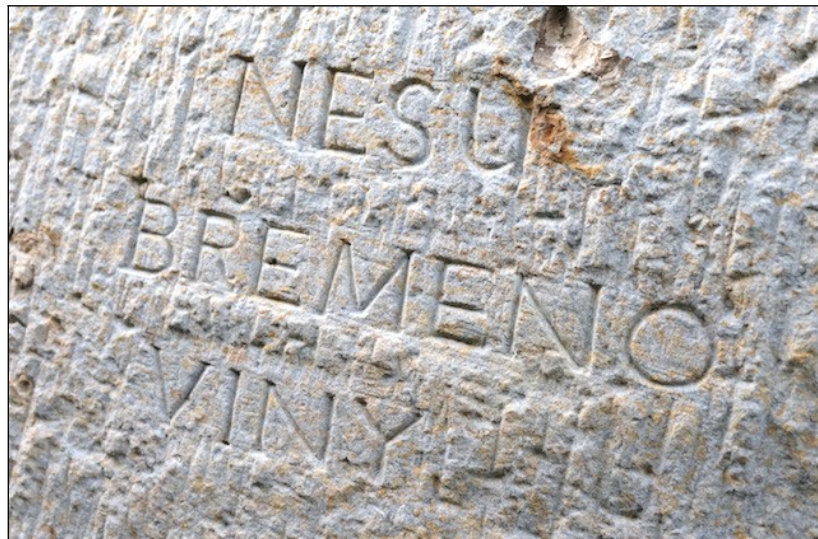
„Záměr mě zaujal jako výtvarná záležitost. Zpracoval jsem a ukázal model. Ten

byl něco jiného, než zadavatelé čekali, což je dobře. Pod označením smírčí kříž si většina lidí asi představí barokní zpracování, ale já jsem chtěl jít jinou cestou,“ říká u robustního a ne zcela souměrného kříže z pískovcového kamene autor díla.

Smírčí kříže byly vztyčovány v místech neštěstí, jako vzpomínka na pohromu, spáchaný zločin, morové epidemie a pod. Je to čin smíření, kde nejvýznamnější křesťanský symbol přebírá část břemene viny, alespoň ve vnímání a myslích těch, kdo žádají nebo věří v odpuštění.

V tomto duchu je zpracováno i dílo Ivana Podobského. Zůstává křížem a současně připomíná lidskou postavu nesoucí těžké břímě viny. “Měl jsem od počátku na mysli, aby se současně jednalo o torzo krácející lidské postavy, nesoucí zátěž. Napadnul mě slogan – za všechny nevinné nesu břemeno viny. Ten je ale nakonec zkrácen a vytesán v kratší a obecnější verzi Nesu břemeno viny,“ popisuje Ivan Podobský.

Speciální železitý pískovec byl přivezen z lomu z Dubence. Zbarvenými odstíny působí živě a autor sochy si pochvaluje možnost improvizace. Kříž je opracován hrubě, v některých pohledech jakoby neškoleně, s nedodělky. Ale to vše je záměr. Těžkost nepravidelné hmoty umocňuje výraznost kříže, posílenou zbarvením kamene.

Nemáme v úmyslu nikoho soudit. Na události druhé světové války také jen stěží můžeme nahlížet dnešním pohledem. Jedná se nám o zřízení důstojného pietního místa a na tom panuje shoda také v zastupitelstvu. Odhalení smírčího kříže připravujeme na 9. května a k této příležitosti jsme pozvali také hejtmana Libereckého kraje,“ představila postoj vedení města i termín odhalení starostka Rovenska pod Troskami Jiřina Bláhová.

/ Pavel Matys, Turnovsko

Ivanův záměr budu sledovat, už jen proto, že rodina se má navštěvovat!

Ledopády trochu jinak. Ráj je v Ráji

KOZÁKOV – „Když přemůžu lenost, tak fot’ák i někam dojde!

Ten největší záběr na mě "čekal" v lomu. Ráno tam lezci po rozsáhlé ledové stěně šplhali. Odpoledne jsem přišel znovu a akorát to balili. Sluníčko už mělo sílu a z krápníků teklo. Rychle jsem k nim běžel, dokud ještě měly "ksicht". Jako magnet mě přitahovala plocha souvislého ledu s bloky desetimetrových rampouchů. Nechal jsem si ji na závěr. Po včerejším pádu ledu jsem ale měl strach pod ně vlézt. Jeden z lezců mi půjčil přilbu, popoběhl jsem tedy ke stěně, třikrát cvakla spoušť a rychle jsem makal zpět do bezpečí. Jen jsem mu přilbu podal, celá fotografovaná krápníková stěna se s rachotem zřítíla. UFF! odfrkl jsem si. To bylo o fous. Pak mě napadlo, že mám vlastně unikátní snímek. Nikdo to už totiž nevyfotí!“

/ Luboš Vránek, Studio LUVR, člen fotoklubu Safír

KARLOVICE - SEDMIHORKY – Schůzovalo se, radilo se. Vedení obce dalo souhlas a provedením opravy vstupní brány a části zdi u kostela sv. Jiří v Karlovicích, jehož investorem je Římskokatolická farnost – děkanství Turnov. Kostel svatého Jiří v Karlovicích byl postaven v průběhu 14. století v gotickém slohu v dnes již zaniklé vsi Přáslavice. Mimochodem, do poloviny 19. století tu byla dřevěná zvonice se šlapacími zvony, podobná jako v Rovensku.

Obec Karlovice také podala žádost o odprodej několika pozemků ve vlastnictví Římskokatolické farnosti, které obec dlouhodobě udržuje a pro děkanství nemají význam.

Rovněž vzala na vědomí změnu dopravního značení na silnici I/35, konkrétně posunutí začátku obce Radvánovice směrem k Sedmihorkám asi o 200 metrů. Policie tady ráda měří rychlost, takže teď bude mít ještě lepší úlovky.

SYCHROV – Členové malé jednotky Sboru dobrovolných hasičů v Radostíně se rozhodli uspořádat sbírku na vybudování zvoničky pro Radostínský zvon z roku 1835, která bude stát vedle hasičského domu v obci. Sběrka probíhá od jara loňského roku, vybrat se zatím podařilo bezmála 57 tisíc korun převážně od místních obyvatel.

„Rozpočtová cena nové zvoničky je 135 tisíc, tak nám ještě zbývá velký kus cesty. Jsme jednotka dobrovolných hasičů o šesti lidech, naše obec je malá, přesto jsme se do této výzvy pustili. Náš zvon visel před desítkami let na lípě, ale to už není možné, rádi bychom ho opět umístili

na důstojné místo, ne do kůlny,“ uvedl Jan Nejedlo z SDH Radostín.

Finanční prostředky můžete posílat na transparentní účet u KB: 123-1424770257/0100 nebo v hotovosti do pokladničky umístěné na Obecním úřadě v Sychrově.

/ Turnovsko v akci

PŘÍŠOVICE – Na hladině Velkého Písečáku v Příšovicích byla u pěti uhynulých labutí prokázána ptačí chřipka H5N8. Tato nákaza se na člověka nepřenáší. Na území Čech jde letos o šesté ohnisko ptačí chřipky, ty dosavadní byly v Jihočeském kraji.

semily

* Semilské muzeum soutěží o nejlepší výstavu, kterou chce i virtualizovat

Výstava Bílá místa konce války 1944-45 je pro semilské muzeum jedním z nejnáročnějších projektů historických výstav, které v poslední době realizovalo. Z tohoto důvodu se rozhodli tuto výstavu přihlásit do soutěže Gloria musaealis, pořádané Asociací muzeí a galerií ČR.

Soutěž si klade za cíl upozornit veřejnost na výjimečné výkony muzejních institucí při tvorbě výstav, prezentování sbírek v odborných publikacích nebo při záchraně a zpřístupňování objektů kulturního dědictví. Ocenění se udělují ve třech kategoriích - *Muzejní výstava roku*, *Muzejní publikace roku* a *Muzejní počin roku*.

Autorem výstavy Bílá místa konce války 1944-45, a to nejen po obsahové stránce, ale i samotné instalace, je muzejní historik Tomáš Chvátal. Do soutěže se muzeum přihlásilo v kategorii *Muzejní výstava roku* a se stejnojmennou knihou do *Muzejní publikace roku*.

„S ohledem na složitá protikoronavirová opatření jsme také požádali prostřednictvím města Semily Ministerstvo kultury ČR o grantovou podporu na virtualizaci této výstavy formou 3D prohlídky tak, aby se její podoba uchovala natrvalo. Za ideálního stavu bychom pak v budoucnosti rádi vždy virtualizovali zásadní výstavy s regionálně historickou tematikou. Tak nám držte palce!“ uvedl ředitel Muzea a Pojizerské galerie Semily Miroslav Šnaiberk.

/ pjs, Naše Pojizeří

LIBŠTÁT - Ve středu 20. ledna zemřel v Jilemnici ve věku nedovršených 66 let pan Antonín Šváb, bývalý libštátský ředitel a učitel a básník.

Semilský rodák do libštátské školy nastoupil krátce po sametové revoluci jako učitel českého jazyka a dějepisu, krátce dělal zástupce ředitele a pak až do roku 2000 ředitele školy. Děti ho milovaly kvůli divadelním hrám, které pro ně psal a které pod jeho vedením nacvičovaly. Kromě svých pedagogických funkcí naplňoval ideál venkovského intelektuála tím, že v Libštátě řadu let psal obecní kroniku a dělal šéfredaktora Libštátského zpravodaje. Mgr. Šváb historii nejenom studoval, ale osobně se přičinil o obnovu demokracie v naší zemi po pádu komunismu.

V listopadu 1989 byl jedním z hlavních řečníků před Rubínem na náměstí v Semilech. V roce 1991 patřil k zakládajícím členům Občanské demokratické strany na Semilsku.

/ Zdroj: Vít Šlechta, Libštátský zpravodaj

*

Druhá třída školy v Libštátě, zřízená roku 1850 v domě čp. 25.
Ten postavil LP 1776 Josef Havel. (*Libštátský zpravodaj*)

železnobrodsko

SKUHROV – „Informujeme všechny o probíhající společné akci občanů v naší obci, kterou založila jedna z našich šikovných švadlenek. Akce s názvem NA ZDRAVÍ probíhá každý den v 19,00 hod. a má zcela jednoduchá pravidla. Ať jste dítě, dospělák, dědeček, či babička, prostě se jen chopíte jakékoli skleničky alko či nealko, kterou máte zrovna po ruce, nebo si ji za tímto účelem předem připravte a přesně v 19,00 hod. si všichni společně v naší krásné obci připijeme na zdraví! Kdo má chuť může vyjít ven a zavolat to do vsi.“

Tolik zpráva z obecního webu, stejně tak fotografie.

mnichovo hradiště

Rada města doporučila zastupitelstvu Mnichova Hradiště udělit čestné občanství panu Jiřímu Tancibudkovi im. za uměleckou činnost světového významu. Jiří Tancibudek (5. března 1921 v Mnichově Hradišti – 1. května 2004 snad v Adelaide v Austrálii) byl hobojista, dirigent a pedagog. Hlasování radních bylo jednomyslné.

Ne už tak při schvalování *Smlouvy o realizaci projektu sdílení jízdních kol ve městě Mnichovo Hradiště* se společností nextbike ČR se sídlem v Olomouci za cenu bezmála čtvrt milionu (bez DPH). Tady to bylo hlasování 4 – 1 – 2.

Nextbike v ČR půjčuje kola už ve 14 městech, mj. v Hradci Králové, v Pardubicích, Mladé Boleslavi, v Berouně a v Kladně a hlavně na Moravě.

U nás v Bubenči a Dejvicích jsou modrá kola také. Nemám s nimi žádný problém, stojí pěkně zaparkovaná na

konci naší ulice / viz FOTO , ale mám pocit, že moc velký zájem o ně není.

Faktem ale je, že Mnichovo Hradiště je pro kola mnohem vhodnější.

Půjčení kola na půl hodiny stojí 16 korun, já osobně jsem těchto služeb nikdy nevyužil, protože nemám placatej telefon.

jablonecko

Základní statistické ukazatele trhu práce v okrese Jablonec nad Nisou

Ukazatel	Stav k	
	31.1.2021	31.12.2020
Uchazeči o zaměstnání	2544	2466
z toho dosažitelní 15-64	2383	2303
Volná pracovní místa	1368	1330
Počet uchazečů na 1 volné pracovní místo	1,9	1,9
Podíl nezaměstnaných osob ve věku 15 – 64 let v %	4,2	4,1

liberecký kraj

Výrazným způsobem zamíchala se statistikou návštěvnosti českých regionů za uplynulý rok koronavirová pandemie, která omezila možnosti cestování. Do všech krajů, Liberecký nevyjímaje, zamířilo v roce 2020 méně turistů. Ztráty počítají zejména majitelé ubytovacích zařízení.

V celostátním srovnání se kraj umístil jako pátý nejnavštěvovanější, za celý rok do něj zavítalo téměř 773 tisíc návštěvníků. „Výhodou je, že se Liberecký kraj dlouhodobě orientuje na tuzemskou klientelu, váží si jí a připravuje tomu uzpůsobenou nabídku. Zahraničních návštěvníků dorazilo málo, ale zejména v letní sezoně je nahradili návštěvníci z Čech, Moravy a Slezska. Přesto jde však o pokles a situace v cestovním ruchu je tragická,“ uvedla Květa Vinklátová, náměstkyně hejtmána pro resort kultury, památkové péče a cestovního ruchu.

Podle porovnání oproti roku 2019 se v Libereckém kraji ubytovalo o 270 tisíc hostů méně. „Je to proto, že návštěvníci z tuzemska dávali více přednost jednodenním výletům, navíc výrazně stoupla obliba cestování v karavanech a obytných vozech. Tento trend bude v ještě větší míře pokračovat i v letošním roce,“ nastínila Vinklátová.

/ Jan Mikulička

Trochu v kontrastu s tím je další zpráva...

Když je turistů někde moc...

Ačkoli většina měst i obcí vnímá turismus jako přínos a pozitivum, jsou místa, kde se každoroční příliv turistů pomalu ale jistě stává noční můrou těch, kteří v dané lokalitě žijí. Právě zmírnění overturismu neboli nadměrného přílivu turistů do známé, atraktivní lokality se stalo hlavním cílem projektu *ProTour*, do kterého se společně se Sdružením Český Ráj, Geoparkem Český Ráj a Geoparkem Ralsko zapojilo i město Semily.

„Cílem projektu *ProTour* je vyvinout strategii, jak zmírnit negativní dopad overturismu v postižených lokalitách bez nutnosti zavádět regulace a omezení a vyvinout strategii, jak motivovat turisty, aby nenavštěvovali pouze nejznámější a nejobvyklejší turistické cíle, ale aby v navštíveném regionu navštívili více lokalit,“ uvedl Emil Drápela z Technické univerzity v Liberci.

Samotný projekt probíhá od dubna loňského roku a potrvá do roku 2023, je rozdělen do dvou částí - teoretické a aplikační. Cílem teoretické části je vytvořit jasnou typologii různých negativních projevů masového turismu, cílem aplikační části bude vytvoření zásad pro tvorbu informačních turistických materiálů, které by motivovaly turisty k návštěvě i méně známých míst v regionu. Celkově by měl projekt přispět k udržitelnosti turismu v regionech a dalšímu rozvoji těchto regionů.

Z dotazníkového šetření, které mezi návštěvníky regionu v rámci úvodní části projektu probíhalo již v loňském roce, vyplývá, že turisté do regionu přijíždí průměrně na 4 dny. Prodloužení průměrné délky pobytu by tedy mělo být jednou z priorit opatření na podporu turismu v regionu.

„Turista si svou dovolenou plánuje na základě informací, které o dané lokalitě předem má,“ vysvětluje starostka Semil Lena Mlejnková. „Současné materiály pro turisty jsou však koncipovány tak, aby přitáhly turisty do regionu, a jsou v nich prezentovány především hlavní turistické cíle.“

Na základě této skutečnosti návštěvníci v regionu stráví jen krátký čas, navštíví populární lokality, které jsou už dnes přetížené, a na ostatní zajímavá místa se nedostane.

/ Semilské noviny

liberecko

Šachy od 12. století i top umělci. V domě Bořka Šípka vyrostla galerie

Ač všude kolem vládne koronavirus, i tak se kulturní mapa Liberce rozrostla o další pomyslný puntík. Ve městě funguje nová galerie. Plánuje, že lidi zbaví jistého ostychu před výtvarným uměním.

Umění nemusíte chápat, do umění se stačí zamilovat! Napsaná věta je heslem nové prodejní galerie. Nese název Eli Gallery a zázemí našla v přízemí jednoho z domů projektovaných architektem Bořkem Šípkem. Sídlí v Hrazené ulici v sousedství restaurace Plaudit.

V prostorech se sice brány rozrazily již loni v září, ale vzhledem k tomu, že se nad světem v té době opět začala stahovat koronavirová mračna, za krátkou dobu musely opět zavřít.

Teď Žaneta Elisová, malířka a majitelka galerie, vyhlíží dobu, kdy výtvarná díla opět ukáže lidem. „Nejenom že jsem malířka, ale celý život mě baví umění

a cokoliv s ním společného. Bez něj si svůj život nedokáží představit. Proto, když přišla nabídka na otevření galerie v tomto domě, řekla jsem si, že by nebylo od věci něco takového zkusit. Majitel je navíc taky velkým milovníkem umění,“ vypráví Elisová.

Konceptem galerie ovšem není ani tak předvádět její vlastní tvorbu, ale především zvát do Liberce aktuální prvotřídní umění z Čech a okolí. „Chceme sem dostat současnou top třídu. To se nám částečně podařilo díky výstavě Davida Kolovratníka i Kláry Sedlo. Bohužel jejich díla zatím nikdo neměl příliš šanci u nás vidět naživo,“ dodává Elisová.

foto: Ota Bartovský, MAFRA

Kromě zmíněných autorů zaujme v galerii i řada dalších obrazů a objektů, z nichž některé jsou interaktivní. Eli Gallery ukazuje například dílo Petera Herela Raabensteina ve spolupráci s J4 – stůl se šachovnicí a dvěma židlemi a s netradičně vyrobenými figurkami. K setu je přiložená unikátní kniha, ve které autor za jedenáct let shromáždil reprodukce obrazů z let 1100-1900, na nichž ústřední roli hrají právě šachy.

„Chceme lidi zbavit ostychu před výtvarným uměním. Jsme naučení chodit do kina, divadla, umíme už i přijít na nejrůznější debaty, takže si myslím, že by se lidé mohli naučit chodit i do menších galerií. Ani nejde o to koupit si obraz, ale spíše si popovídat, diskutovat,“ říká Pamela Hrabáková, která Elisové s provozem galerie organizačně pomáhá.

Eli Gallery by chtěla v budoucnu pořádat kromě výstav a jejich vernisáží také různé kurzy, workshopy, komentované prohlídky, degustace jídel a nápojů. „V současnosti přemýšlíme alespoň o nějaké naší virtuální prezentaci a zřejmě prodloužíme momentální výstavy. Když omezení trochu povolí, zkusíme udělat komentované prohlídky s omezeným počtem účastníků,“ uzavírá Hrabáková.

/Martin Trdla, idnes.cz/liberec

Zlato v soutěži Best of Realty získala liberecká Rezidence Park Masarykova

V konkurenci téměř 50 přihlášených projektů získala v soutěži BEST OF REALTY 2020 jednu ze „zlatých medailí“ bytová Rezidence Park Masarykova v Liberci (*ateliér SIADESIGN Liberec*).

V soutěži *Best of Realty – Nejlepší z realit* jsou oceňovány projekty, které významným způsobem reprezentují úspěchy a schopnosti architektů, stavitelů, projektantů, developerů a také realitních agentů při jejich prodeji a pronájmu. O nominaci na ocenění titulem „Nejlepší z realit 2020“ se ucházely stavby dokončené na území ČR po 1. lednu 2019.

Zmíněná rezidence uspěla v soutěži s 12 dalšími projekty v tradičně nejsilněji zastoupené kategorii velkých rezidenčních projektů. Mezi osmi v kategorii menších bytových projektů (do 50 bytů) vyhrál projekt Na Petřínách 7 v Praze – Břevnově (*SUNCAD, interiér: Podlipný Sladký architekti, STOPKA*). Ten vznikl na místě stržené funkcionalistické vily patrně od Alexandera Těrechova; její zboření vzbudilo před časem velké kontroverze.

Mezi novými administrativními centry zvítězil projekt SHQ – nová budova centrály ČSOB v Praze 5 - Radlicích (*Chalupa architekti*), ten získal i napříč všemi kategoriemi udělovanou cenu Environmentální projekt roku.

V kategorii hotelů titul získal THE FIZZ Student House v Praze 7 (*Pavel Hnilička Architekti*). V kategorii průmyslových a skladových areálů Distribuční centrum Real Digital na brownfieldu v Panattoni Parku Cheb South (*RotaGroup*). Zvláštní cenu poroty získalo Vinařství Lahofer v Dobšicích (*architektonické studio Chybik+Kristof*).

Cenu „Award for Excellence“, kterou uděluje Asociace pro rozvoj trhu nemovitostí, si odnesl David Vávra, který je nejen architektem, ale jako spoluautorem a zasvěceným průvodcem úspěšných seriálů Šumná města a Šumné stopy a také dlouholetým popularizátorem architektury a stavitelství. Do Síně slávy byl uveden Radim Passer – investor, developer a filantrop, zakladatel společnosti Passerinvest Group.

O vítězích 22. ročníku soutěže „Best of Realty – Nejlepší z realit“ rozhodla desetičlenná odborná porota v čele s Tomášem Drtinou (agentura Incomind). Členy jury byli zástupci Asociace pro rozvoj trhu nemovitostí, České rady pro šetrné budovy, bankéřů, realitních makléřů a poradenských společností. Udělena byla i Cena čtenářů, tu získal rezidenční projekt menšího rozsahu Palác Dlážděná v Praze 1 (*Jakub Cigler Architekti*).

*** Milion korun rozdělí liberecká radnice letos i v příštích letech mezi liberecké základní školy na odborné exkurze proti zapomínání holokaustu**

Účelově vázané peníze pro žáky sedmých a osmých tříd přicházejí v době, kdy se – v kauze zneužití židovské hvězdy – zřetelně ukazuje, že část společnosti až nebezpečně zlehčuje roli nacistických vyhlazovacích táborů a osud milionů zavražděných lidí. Jde o jasný signál vedení města směrem k veřejnosti, že tragédie holokaustu nesmí být ani více než třičtvrtěstoletí od konce války zapomenuta a jakkoli relativizována, že nacistickým státem řízená genocida a průmyslové vraždění židovského obyvatelstva jsou absolutně nesrovnatelné s čímkoli jiným, co historie lidstva kdy přinesla.

A také vzkaz školám, že výuka tak kataklyzmatických událostí nesmí být v žádném případě ve školské praxi opomíjena. Třeba jen proto, že obsah dějepisné látky je přebujelý a na moderní dějiny mnohdy zbývá jen málo času – pokud vůbec .

V letošním roce město podpoří zážitkové učení pro téměř 2 100 sedmáků a osmáků v dvaceti běžných základních školách, v přepočtu to činí 480 korun na hlavu. Sedmé třídy by měly absolvovat exkurze s národním zaměřením – Terezín, Lidice, Lety aj., osmé třídy pak ty zahraniční – tady se nabízí především Osvětím se svými propracovanými a i v češtině vedenými návštěvnickými okruhy.

/ Ivan Langr, náměstek libereckého primátora, Zpravodaj Liberec

liberecko

V úterý 23. února se vrátí práce na mimoúrovňovou křižovatku Rádelský Mlýn na hlavní trase I/35. Od tohoto data bude převeden provoz z obou směrů (režim 2 + 2) do nové trasy I/35 (směr Liberec - Turnov) v režimu 1+1 a v tomto režimu zůstane doprava většinu stavební sezony.

Práce do konce roku 2021 pro ŘSD ČR provádí sdružení firem pod vedením společností EUROVIA CS.

Přes zimní období pokračovali (a stále probíhají) dílčí práce na kanalizačních objektech na křižovatkových větvích MÚK. Nyní budou zahájeny bourací práce na původním mostním objektu, frézování a odstraňování konstrukčních vrstev komunikace na hlavní trase I/35 ve směru Turnov - Liberec a části připojovacích větví.

Během měsíce března pak dojde k rozběhu stavebních prací na většině zbývajících objektů stavby - především na uzlu hlavního mostního objektu ve směru na Jablonec nad Nisou a silničního mostu nad komunikací I/65. Předpokládané dokončení prací je v polovině prosince 2021 se spuštěním veškerého provozu po nových komunikacích I/35 a I/65.

/ Naše Pojizeří

VRCHLABÍ – Oprava bývalého kláštera augustiniánů ve Vrchlabí, který je sídlem Krkonošského muzea, vyšla zatím zhruba na 35 milionů korun. Stavební práce, které začaly před rokem, by měly být hotové do konce roku 2021, řekl ČTK mluvčí Správy Krkonošského národního parku Radek Drahný.

Budova bývalého kláštera je zavřena od podzimu 2017, vznikne v ní nové hlavní Návštěvnické centrum KRNAP. Stavební práce zajišťuje společnost Metrostav, která zakázku vyhrála s cenou 109,5 milionu korun bez DPH.

„Práce nabraly zpoždění, a to především s ohledem na kolísání hladiny spodní vody a nutným statickým úpravám a podchycením základů kláštera. Hotová je část přístavby nového vstupu, hrubé rozvody a statické úpravy objektu.“
Správa podle něj předpokládá kvůli vícepracím nárůst ceny zhruba o 15 procent, především s ohledem na zajištění statiky objektu.

Na stavební část projektu naváže budování expozice s předpokládaným otevřením pro veřejnost v první polovině roku 2023. Celkové náklady včetně vybudování expozice jsou odhadovány na více než 200 milionů korun. Projekt finančně podpořila EU z Integrovaného regionálního operačního programu (IROP), zaměřeného na podporu muzeí. Evropské dotace mají činit více než 80 procent uznatelných nákladů.

Opravený klášter s novou interaktivní expozicí bude sloužit pro návštěvníky jako reprezentativní vstupní brána Krkonoš. Nové Návštěvnické centrum KRNAP nahradí v minulosti oblíbené expozice Kámen a život a Člověk a hory. Vznikne expozice o příběhu Krkonoš a jejich jedinečnou přírodu.

HOŘICE – První veřejný zájem o starožitnosti byl v Hořicích zaznamenán už v r. 1879 při jubilejní výstavě Hospodářské a průmyslové jednoty okresu hořického. V r. 1887 byl založen Archeologický a musejní spolek, který si dal za úkol shromažďovat staré památky a pečovat o ně.

U jeho zrodu stál první ředitel sochařské školy Vilém Dokoupil, děkan Bohumil Hakl a znalec místní historie František Pokorný. Muzeum zaznamenalo v prvních letech bouřlivý rozvoj. Výroční zpráva z r. 1890 uvádí, že muzeum získalo za první tři roky více než dva tisíce předmětů. Osudy muzea ovlivnily i obě velké pražské výstavy – Jubilejní a Národopisná, které podnítily zájem o památky na českém venkově. Rostoucí sbírky působily členům spolku nejen radost, ale i nemalé starosti s jejich umístěním a také s jejich poměrně častým stěhováním.

První tři roky byly sbírky umístěny ve dvou místnostech ve 2. poschodí radnice a poté byly přemístěny do přízemí sousedního Městského domu. Odtud se muzeum po 6 letech znovu stěhovalo do uprázdněného bytu v 1. patře, protože místnosti v přízemí získal Sokol. V roce 1903 se sbírky opět stěhovaly, tentokrát do nové školy Na Daliborce, kde jim byla vyhrazena velká místnost ve 2. poschodí. Muzeum se však i nadále rozrůstalo.

V období první republiky přešly do jeho sbírek mimo jiného poměrně rozsáhlé celky z pozůstalostí spisovatelky Věnceslavy Lužické a milovického rodáka a sběratele Václava Myslivce, a tak se situace i zde stala nevyhovující, nedostatečná a postupně kritická, kdy vzácné sbírky byly umístěny v bednách ve sklepě. Šance na nápravu se naskytl v roce 1942, když se z budovy na náměstí odstěhoval okresní úřad. Prázdný dům na náměstí získalo pro své sbírky

muzeum a proběhlo urychlené stěhování, aby budovu nezabrali Němci. V 1. poschodí byly nainstalovány expozice, v přízemí byla k dispozici výstavní síň a kancelář s knihovnou. Depozitáře byly umístěny ve dvou menších budovách na dvoře, které však nebyly v dobrém technickém stavu. To se plně projevilo o tři desítky let později, kdy se jejich stav změnil v havarijní a sbírky musely být urychleně přestěhovány do hlavní budovy, čímž zanikly stálé expozice historie města. Tato neutěšená situace, kdy byla hlavní budova doslova přeplněná sbírkami, se pak táhla celá desetiletí.

V roce 2016 město získalo finanční prostředky na rekonstrukci a revitalizaci objektu muzea v rámci dotačního programu Evropské unie, a tak se sbírky znovu stěhovaly –do budovy bývalého gymnázia (původně okresní úřad) v Husově ulici, kde muzeum pro svůj depozitář získalo pěkné místnosti ve dvou horních patrech.

Sbírky hořického muzea jsou velmi bohaté, čítají řádově na 40 tisíc předmětů. Mezi nejvzácnější patří Šafránkova hořická kronika, Pechánkovo dřevěné kolo z roku 1867, sbírka mincí od antiky po současnost, renesanční a barokní tisky, staré hudební nástroje, velká sbírka hořických dřevěných hraček, staré cechovní památky a rychtářská práva, velká sbírka map, historický prapor spolku Ratibor malovaný Josefem Mánesem, turecký prapor, který přivezl hrabě Petr Strozzi z bojů s Turky, sbírka historického nábytku (nejstarší skříň pochází ze 17. století), vzácné výšivky, krumplované zlaté čepce a mnohé další.

Návštěvníci expozic jich však mohou vidět jen malou část. Ne proto, že by je muzejníci nechtěli ukázat, ale prostě proto, že by se do žádné expozice nevešly.

Tyto předměty jsou uloženy v depozitáři a ukazují se jen občas při různých tematických výstavách anebo se neukazují vůbec, protože by se běžnému návštěvníkovi ani nelíbily, ale přesto jsou důležité, protože dokumentují něco typického pro naše město a pro život jeho obyvatel. Muzejní předměty tvoří muzejní sbírky. Hořické muzeum má sbírku archeologickou, numismatickou, uměleckou, sbírku regionální literatury (Bibliotheca Hořicensis), sbírku militárií a dále sbírku historickou, do níž náleží třeba umělecké řemeslo, textil, nábytek a nástroje, prameny psané a tištěné a fotoarchiv.

/ Oldřiška Tomíčková, městské muzeum, Hořický zpravodaj

Lavina ho nezabila, ale pražský náklad'ák Jan Buchar, průkopník lyžování a horské turistiky v Krkonoších

V zimě 1892/3 byl jedním z prvních krkonošských lyžařů, poté společně s pražským Ski klubem organizoval množství horských túr a propagačních přednášek. Měl lví podíl na rozvoji turistické infrastruktury – značkování cest, zřizování nocleháren, pořízení map.

Jan Buchar se narodil 20. září 1859 v Mříčné.

Přes 40 let působil jako učitel v Dolních Štěpanicích, obě vesnice jsou dva tři kilometry od Jilemnice – Štěpanice směrem ke Krkonošům, Mříčná opačným.

Od roku 1884 se věnoval turistice.

V roce 1892 dal podnět k založení první české studentské noclehárny na Labské boudě a k výstavbě cesty ze Žalého na Mísečky – dnes je to takzvaná Bucharova cesta.

V roce 1890 přivezl hrabě Jan Harrach (1828 ve Vídni – 1909 tamtéž) na své panství norské lyže. V zimě 1892/3 podle nich nechal vyrobít na pile v Dolních Štěpanicích několik kopií a nabídl vybraným lidem, mezi jinými i učiteli Janu Bucharovi, aby je vyzkoušeli. Setkaly se s okamžitým úspěchem. Lesníci, kteří do té doby chodili do vysokého sněhu v „krokvích“ (primitivnější obdoba kanadských sněžnic), se nyní mohli dostat s menší námahou i do jinak nepřístupných míst.

Zatímco hrabě Harrach uvažoval o lyžích jen jako o pracovní pomůcce, uvědomil si Buchar jejich možnosti pro turistiku. Následujícího volného dne se vypravil s fotografem Hynkem Bedrníkem (1879 v Jilemnici – 1924 tamtéž) na lyžích na Benecko. O výletu večer nadšeně hovořili v restauraci U modré hvězdy v Jilemnici. Brzy se kolem nich vytvořila skupina, z níž zanedlouho vznikl Český krkonošský spolek „Ski“. O jeho založení napsal Buchar článek, který vyšel v časopise *Pražský ilustrovaný kurýr* 11. května 1893. Tam si ho všiml Josef Rössler - Ořovský, předseda lyžařského odboru Bruslařského klubu v Praze (založen 1887). Oba spolky od následující sezóny navázaly spolupráci. Buchar s jilemnickým klubem pořádal pro Pražany pravidelné výlety do hor, pražská skupina naopak využívala svých kontaktů k propagaci v tisku.

Dolní Štěpanice

Hrobům v dáli

níže: Výstup na Žalý vede Jan Buchar, následuje Josef Rössler – Ořovský
a Václav Kalfus; *foto Hynek Bedrník, 1898*

Z množství horských túr, organizovaných Bucharem, můžeme uvést například výpravu čtyřčlenné skupiny z Dolních Štěpanic do Vrchlabí (9. – 10. ledna 1897), cestou strhli lavinu, která jen zázrakem nikoho nezranila. Získali tak zkušenost, že je nutné se vyhýbat příkrým svahům s velkou vrstvou sněhu.

Buchar se také zapojil do podpory českých menšin v pohraničí. Například 14. – 16. srpna 1900 uspořádal výlet do Liberce. Na původní oznámení zareagovali jen dva lidé; poté, co k této akci vyslovil odpor německý tisk, se ale na protest přihlásilo dvacet účastníků.

Letní a zimní turistika, organizovaná Bucharem, změnila tvář Krkonoš. Horské boudy už nebyly v zimě nepřístupné; naopak, příjmy od návštěvníků stoupaly a za zimu se utržilo víc než za léto. Na podporu turistického ruchu se Buchar věnoval i značkování tras, kartografii, spisovatelství a přednáškové činnosti. Jeho úsilím se také postupně během 30 let dostaly harrachovské boudy od německých k českým nájemcům a informace, poskytnuté Bucharem pražskému Ski klubu, přispěly i k tomu, že nedošlo k poněmčení Benecka.

Byl rovněž botanikem, znalcem krkonošské květeny. U Martinovy boudy, podle jiných zpráv u Labské boudy, založil malou botanickou zahrádku.

Stal se předsedou krkonošské župy Klubu československých turistů.

V neděli 21. prosince 1930 utrpěl v Jilemnici těžké zranění po srážce s osobním autem. Léčil se půl roku, poté byl znovu schopen konat horské túry.

Jenže chodit po horách je jedna věc – a chodit po Praze věc druhá. Desátého října 1932 Buchar přijel do Prahy, aby zúčastnil pohřbu svého přítele Václava KARBUSE. A při přecházení ulice u Národního divadla byl zachycen nákladním automobilem; těžkým zraněním (roztržená játra a plíce, zlomná páteř) podlehl zakrátko v nemocnici na Karlově náměstí.

Urna s ostatky Jana Buchara byla uložena do rodinné hrobky v Jilemnici.

SEMILY – Cenu města Semily za rok 2020 převzali v pondělí 15. února z rukou starostky města Semily Leny Mlejnkové a místostarosty Tomáše Sábla zástupci Skautského střediska Varta Semily Jan Farský a Tomáš Jech s manželkou Adélou a lektor a tlumočnický znakového jazyka Karel Redlich.

Karel Redlich se narodil jako slyšící syn hluchých rodičů. Na základě vlastních životních zkušeností se rozhodl pracovat jako tlumočnický a učitel znakového jazyka. Obojímu se profesně věnuje téměř 20 let. V Semilech žije s manželkou již 15 let a od počátku je zde zaměstnaný jako sociální pracovník v Centru pro zdravotně postižené Libereckého kraje. V Semilech také založil klub pro neslyšící, Dlouhodobě vede spolek se jménem CODA ČR – Slyšící potomci neslyšících rodičů.

Skautské středisko Varta úzce spolupracuje s městem Semily a pořádá i akce pro veřejnost – ať už to jsou příměstské tábory, Den Země nebo Betlémské světlo. V roce 2019 skauti převzali Patronát nad Riegrovou stezkou a svědomitě o ni pečují.

LIBEREC – Ve věku 88 let zemřela ve středu bývalá světová i republiková náčelnice Sokola Jarina Žitná. Žitná byla mezi Sokoly legendou, je i držitelka ocenění Osobnost Libereckého kraje.

Žitná se narodila 20. ledna 1933 v Praze a od roku 1945 žila v Liberci. Vyrůstala v sokolské rodině a od 15 let pracovala jako cvičitelka v Sokole. Velmi aktivně se angažovala při obnově Sokola v roce 1968. V roce 1989 se podílela na znovuoobnovení tělocvičných jednot Sokolské župy Ještědské. V lednu 1991 byla zvolena náčelnicí České obce sokolské (ČOS) v Praze. Současně vykonávala funkci náčelnice Světového svazu sokolstva. Osobně řídila tři Všesokolské slety v Praze v letech 1994, 2000 a 2006.

Za své sportovní výkony v turistice obdržela titul Mistrovská třída. Zúčastnila se i několika zahraničních miniexpedic na Island, Špicberky a do Grónska, které většinou připravila a vedla. Učila na ZŠ Vrchlického v libereckých Pavlovicích.

TURNOV – Město shání důkazy v kauze Walderode. Radní jsou seznámeni s výsledky bádání bývalého vedoucího semilského archivu Iva Navrátila, jak např. Karel des Fours Walderode získal československé občanství apod. Dostane je Nejvyšší soud, který má rozhodovat o dovolání Turnova proti dřívějším rozsudkům o nároku dědičky na majetek rodu zabavený po druhé světové válce.

/ Turnovsko

lidé, čtěte!

Bican proti Hitlerovi: Fotbal v Protektorátu Čechy a Morava

Víte, jaký vztah ke sportu měli Adolf Hitler, Reinhard Heydrich a Josef Goebbels?

Co zamýšleli s českým fotbalem Hans von Tschammer und Osten a Karl Hermann Frank? Jakým hrozbám a vábníčkám čelil Josef Bican? Proč skončil v koncentračním táboře Dachau Čestmír Vycpálek? Co hledalo gestapo na stadionech AC Sparty Praha, SK Slavia Praha a SK Židenice? Proč byli po válce vyšetřováni předseda ČSF Rudolf Pelikán, Karel Pešek – Kád' a nebo místopředseda rudých Vlasta Burian? První monografie o protektorátní kopané přináší obraz nejoblíbenějšího a nejrozšířenějšího sportu v kulisách nejtemnější doby. Přibližuje případy odboje, ale i aktivismu a kolaborace. Připomíná hráče a činovníky, kteří zahynuli na popravištích, v koncentračních táborech nebo na frontách. Publikaci doprovází mnoho dobových fotografií.

Autorem *Bicana proti Hitlerovi* je diplomat a vystudovaný žurnalista Zdeněk Zikmund (*1964), na svém kontě má také knihu *Fotbal ve stínu Duceho*, přibližující slavné mistrovství světa v roce 1934, nebo knihu *Na levém křídle Edvard Beneš - Prezident na hřišti a na hradě*.

Knihu lze obstarat na internetu v cenovém rozmezí 492 – 545 Kč.

hrdý okýnko

Jsem
těhotná

